

Sygn. akt I C 968/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący **SSO w SR Iwona Kizerwetter-Kramarz**

Protokolant Kinga Romanowska

po rozpoznaniu w dniu 04 lutego 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. G. (1)

przeciwko Fundacji (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

orzeka:

1. Zasądza od pozwanej Fundacji (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki J. G. (1) kwotę złotych 5 315,41 (pięć tysięcy trzysta piętnaście złotych czterdzieści jeden groszy) wraz z ostatecznymi ustawowymi od:

- kwoty złotych 2 460,00 (dwa tysiące czterysta sześćdziesiąt złotych) od dnia 9 października 2012 roku do dnia zapłaty,

- kwoty złotych 2 767,50 (dwa tysiące siedemset sześćdziesiąt siedem złotych pięćdziesiąt groszy) od dnia 16 października 2012 roku do dnia zapłaty,

- kwoty złotych 55,86 (pięćdziesiąt pięć złotych osiemdziesiąt sześć groszy) od dnia 13 lutego 2013 roku do dnia zapłaty,

- kwoty złotych 32,05 (trzydzieści dwa złote pięć groszy) od dnia 13 lutego 2013 roku do dnia zapłaty

2. Zasądza od pozwanej Fundacji (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki J. G. (1) kwotę złotych 2 067,00 (dwa tysiące sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę złotych 1 200,00 (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 968/13

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 13 lutego 2013 roku powódka J. G. (1) – reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata A. Ś. (pełnomocnictwo – k. 8) – wystąpiła przeciwko Fundacji (...) z siedzibą W. o zasądzenie kwoty 5.315,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami licznymi od kwot:

- 2.460,00 zł od dnia 9 października 2012 r. do dnia zapłaty;
- 2.767,50 zł od dnia 16 października 2012 r. do dnia zapłaty;

- 55,86 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- 32,05 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

Ponadto powódka wniosła o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska J. G. (1) wskazała, że dochodzona pozwem kwota stanowi należne jej a nie wypłacone przez pozwaną wynagrodzenie z tytułu umowy z dnia 24 lipca 2012 r. (**pozew z załącznikami – k. 1 – 24**)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 21 lutego 2013 r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie nakazał pozwanej Fundacji (...) z siedzibą w W. (zwana dalej Fundacją), aby zapłacił powódce kwotę 5.315,41 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 2.460,00 zł od dnia 9 października 2012 r. do dnia zapłaty;
- 2.767,50 zł od dnia 16 października 2012 r. do dnia zapłaty;
- 55,86 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- 32,05 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

oraz kwotę 1.279,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu albo wniosła w tym terminie sprzeciw do Sądu. (**nakaz zapłaty – k. 21**)

Sprzeciwem od ww. nakazu zapłaty złożonym w dniu 13 marca 2013 r. (data prezentaty sądowej) pozwana Fundacja (...) zaskarżył ww. nakaz zapłaty w całości oraz wniosła o oddalenie powództwa i wniosła o zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów procesu. (**sprzeciw od nakazu zapłaty wraz z załącznikami – k. 28 – 47**)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W 24 lipca 2012 roku pozwana zawarła z J. G. (1) umowę, przedmiotem której było określenie warunków wzajemnej współpracy w ramach świadczenia usług pełnienia obowiązków Dyrektora Fundacji. Umowa została zawarta na okres od 1 sierpnia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. Strony umówiły się, że J. G. (1), za wykonywanie zadań powierzonych na mocy umowy, przysługiwać będzie wynagrodzenie w kwocie 4.500 zł netto + VAT na podstawie prawidłowo wystawionych faktur z 7 dniowym terminem płatności. Stosownie do § 8 ust. 3 łączącej strony umowy zarówno Fundacja jak i J. G. (1) miała prawo do wypowiedzenia umowy z jednomiesięcznym terminem wypowiedzenia, nadto Fundacja miała prawo rozwiązać umowę ze skutkiem natychmiastowym w przypadku dopuszczenia się przez J. G. (1) istotnego naruszenia postanowień niniejszej umowy lub rażącego niedbalstwa, narażającego Fundację na szkodę (§ 8 ust. 4 lit a i b) (**umowa – k. 11 – 14**) Okoliczność ta pozostawała poza sporem, żadna ze stron nie podważała także poszczególnych zapisów tego kontraktu.

Powódka wykonywała swoje zadania wynikające z umowy, jednakże w dniu 14 września 2012 r. otrzymała wypowiedzenie umowy z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia, została także zwolniona z obowiązku dalszego wykonywania swoich zadań w tym okresie. (**wypowiedzenie – k. 17, zeznania powódki – k. 77**)

W dniu 18 września 2012 r. skierowała do pracowników Fundacji maila z pożegnaniem i podziękowaniem za wspólną pracę. W treści maila zawarta była także informacja, że nie posiada już dostępu do swojego maila funkcyjnego oraz, że została zwolniona z obowiązku świadczenia pracy na rzecz Fundacji. W związku z wysłanym mailem Powódka otrzymała od członkiem Zarząd Fundacji (...) maila z zapytaniem czy wie kto wyłączył jej maila funkcyjnego i czy była to jej decyzja. J. G. (1) w odpowiedzi na tak sformułowane pytanie wskazała, że od godziny 9.00 (18 września) ma

odrzucony dostęp, jednakże nie była to jej decyzja. Zobowiązała się także do zdania w tym dniu pieczętki, wizytówek i karty bankomatowej. (**wydruki korespondencji mailowej – k. 66**)

W dniu 26 września powódka skierowała do P. U. wiadomość e-mail, w której wskazuje, że z uwagi na wypowiedzenie umowy z jednomiesięcznym terminem wypowiedzenia oraz zwolnieniem z obowiązku świadczenia pracy, przesyła w załączniku faktury zgodne z ustalonym w dniu 17 września terminarzem. W odpowiedzi uzyskała informację, że sprawa wypłaty nie będzie prosta z uwagi na sytuację finansową Fundacji, jednakże powódka została zapewniona, że wypłata zostanie dokonana. (**wydruki korespondencji mailowej – k. 67**)

W toku współpracy między stroną powódka wystawiła Fundacji faktury VAT o nr:

- 05/09/2012 z 24 września 2012 r. na kwotę 3.075 zł brutto z terminem płatności 7 dni;
- 01/10/2012 z 01 października 2012 r. na kwotę 2.460 zł brutto z terminem płatności 7 dni;
- 02/10/2012 z 08 października 2012 r. na kwotę 2.767,50 zł brutto z terminem płatności 7 dni. (**faktury – k. 18 – 20**)

W dniu 28 września 2012 r. do J. G. (1) został skierowany mail z propozycją podjęcia współpracy w ramach dwóch alternatywnych propozycji tj. prowadzenia działań promocyjno – PR dla V. i Fundacji obejmujących głównie portale społecznościowe, a polegające na aktualizowaniu wpisów oraz prowadzenie fan page dla Fundacji albo krótkotrwale lecz intensywne poszukiwanie nowych sponsorów dla Fundacji. Powódka nie przystała na propozycję wskazując, że wskazane propozycje traktuje jako konieczność ponownego zapracowania na należne jej już wynagrodzenie. Wezwała także po raz kolejny Fundację do zapłaty za faktury VAT o nr (...), informując, że jest gotowa rozłożyć płatność na raty. (**maile – k. 36 – 37**)

Pełnomocnik J. G. (1) wezwał Fundację do zapłaty kwoty 8.302,50 zł wynikającej z trzech wystawionych przez powódkę faktur, w terminie 7 dni od otrzymania wezwania na wskazany rachunek bankowy pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. (**wezwanie do zapłaty – k. 21**)

Na skutek wezwania Fundacja dokonała zapłaty za fakturę (...) w kwocie 3.075 zł dwoma przelewami tj. w dniu 22 listopada 2012 r. i w dniu 07 stycznia 2013 r. Pozostałe faktury nie zostały opłacone. J. G. (1) została poinformowana, że nie otrzyma pieniędzy z miesiąc październik. (**potwierdzenie otrzymanego przelewu – k. 23 – 24, zeznania powódki – k. 77**)

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, których prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości, w tym co do ich rzetelności i autentyczności. Sąd oparł się również na okolicznościach wskazanych w zeznaniach powódki oraz świadka A. D..

Sąd oddalił wniosek dowodowy pozwanej o przesłuchanie jako świadka A. A., albowiem wnioskowana teza dowodowa była zbyt szeroka.

Analizując zeznania powódki Sąd doszedł do przekonania, iż są one w pełni wiarygodne, są one bowiem spójne, logiczne, korespondują z pozostałym materiałem dowodowym. Przytaczane przez powódkę okoliczności wpisują się w ustalony obraz przebiegu relacji biznesowych z pozwaną oraz znajdują także odbicie w przedłożonej korespondencji mailowej, tworząc logiczną całość. Podkreślenia wymaga, iż w zeznaniach tych brak jest okoliczności wskazujących powódkę na siłę chciała przedstawić fakty w jak najkorzystniejszym dla niej świetle, a niekorzystne okoliczności ukrywała.

Oceniając zeznania świadka A. D. Sąd doszedł do przekonania, że zeznania te są wiarygodne w zakresie w jakim znajdują odbicie w zgromadzonym materiale dowodowym. W pozostałym zaś zakresie Sąd nie uwzględnił tych zeznań, albowiem świadek miała jedynie ogólne i bardzo mgliste informacje odnośnie relacji powódki z pozwaną,

co nie przekładało się na możliwość uzyskania informacji, które pozwoliłyby na wzbogacenie stanu faktycznego o nowe okoliczności.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie nie był sporny pomiędzy stronami chronologiczny przebieg wypadków. Kwestią sporną było to czy powódce przysługuje prawo do wynagrodzenia w okresie wypowiedzenia umowy z dnia 24 lipca 2012 r.

Jak wynika z ustaleń stanu faktycznego powódka została zwolniona z obowiązku realizacji postanowień umownych w okresie wypowiedzenia. Świadczy o tym nie tylko zeznania powódki, ale także fakt, że została ona „odcięta” od dostępu do swojego maila funkcyjnego oraz rozliczyła się z posiadanych przez siebie pieczętki, wizytówek i karty płatniczej zapewniającej dostęp do pieniędzy Fundacji. Jednocześnie z korespondencji jak prowadzona była między nią a członkiem Zarządu Fundacji wynika, że należne jej wynagrodzenie miało zostać jej wypłacone także za okres wypowiedzenia, a jedynym problemem związanym z tym zagadnieniem był fakt problemów finansowych Fundacji i konieczność uporządkowania spraw w tej materii.

Niemniej na żadnym etapie kontaktów pomiędzy Fundacją a powódką nie pojawiły się sformułowania, dokumenty lub inne dowody, które wskazywałyby, że między stronami istniał spór odnośnie prawidłowości naliczenia wynagrodzenia za miesiąc październik 2012 r.

Jednocześnie biorąc pod uwagę, że powódka zaoferowała dowody na poparcie swoich twierdzeń, strona pozwana winna chęć wykazać wadliwość stanowiska J. G. (2) winna zaoferować swoje wnioski dowodowe na poparcie własnego stanowiska.

Wskazać trzeba, iż w obecnym stanie prawnym rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Zgodnie z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz **przedstawić dowody**. Wobec powyższego obowiązek przedstawienia dowodów na poparcie prezentowanych twierdzeń spoczywa na stronach. Nadto na uwadze należy mieć treść przepisów art. 227 k.p.c. w powiązaniu z art. 6 k.c.,

Mianowicie pierwszy przepis wskazuje, że „przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie.” Oznacza to, że Każde twierdzenie strony oraz uczestnika postępowania powinno być poparte dowodami. Natomiast art. 6 k.c. nakłada ciężar udowodnienia faktu na osobę, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (por. K. Pietrzykowski [w:] "Kodeks cywilny Komentarz" K. Pietrzykowskiego, Warszawa 2002, tom 1, str. 52, teza 3a).

Sąd podziela także stanowisko Sądu Najwyższego, w którym wskazuje on, że zasada kontrydiktoryjności uwalnia sąd orzekający od odpowiedzialności za rezultat postępowania dowodowego którego dysponentem są strony. Bierność strony w zakresie postępowania dowodowego nie zobowiązuje sądu - poza wyjątkowymi przypadkami - do prowadzenia dowodów z urzędu (wyrok SN – Izba Cywilna z dnia 15 grudnia 1998 roku, sygn. I CKN 944/97, Prok.i Pr. 1999/I 1-12/38).

W związku z powyższym, Sąd uznał, że na stronę powodową nie można przerzucać ciężaru dowodu okoliczności obciążających pozwaną.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że brak było podstaw do uznania, że powódce nie należy się zapłata za miesiąc październik 2012 r. zgodna z wystawionymi fakturami nr (...) na kwoty odpowiednio 2.460,00 zł i 2.767,50 zł.

Żądanie odsetek od ww. kwot znajduje swoje uzasadnienie w art. 481 § 1 k.c. zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Pozwana była zobowiązana do zapłaty należności w terminie 7 dni wskazanym w fakturze VAT. Zatem skoro faktury miały daty płatności odpowiednio 8 października 2012 r. i 15 października 2012 r. to odsetki należą się powódce od kwoty 2.4600 zł od dnia 9 października 2012 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 2.767,50 zł od dnia 16 października 2012 r. do dnia zapłaty. (punkt 1 wyroku)

Ponadto powódka dochodziła odsetek za opóźnienie w płatności za fakturę nr (...). Data płatności wskazana w tym dokumencie przypadła na 1 października 2012 r. Pozwana dokonała zaś płatności w dwóch ratach w dniach 22 listopada 2012 r. (1.075 zł) i w dniu 7 stycznia 2012 r. (2.000 zł). Zatem analizując treść pozwu oraz dokonując obliczeń w oparciu o powszechnie znane stopy procentowe odsetek ustawowy, Sąd doszedł do przekonania, że pozwana winna zapłacić powódce także kwotę 55,86 zł z tytułu ustawowych obliczonych od kwoty 3.075 zł od dnia 2 października do dnia 22 listopada 2012 r. (data płatności 1 raty wynagrodzenia za fakturę nr (...)) oraz kwotę 32,05 zł stanowiącej odsetki ustawowe naliczone od kwoty 2.000 zł (3.075 zł – 1.075 zł) za okres od 23 listopada 2012 r. (dzień następnym po terminie płatności 1 raty) do dnia 7 stycznia 2013 r. (data zapłaty 2 raty).

Stosownie do treści art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłuższej sumy.

Wobec powyższego żądanie pozwu od zasądzenia odsetek od ww. kwot od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty Sąd uznał za uzasadnione.

Mając powyższe na uwadze Sąd w punkcie 1 wyroku zasądził na rzecz powódki kwotę 5.315,41 zł wraz z ostatecznymi ustawowymi od:

- kwoty złotych 2.460,00 zł od dnia 9 października 2012 roku do dnia zapłaty,
- kwoty złotych 2.767,50 zł od dnia 16 października 2012 roku do dnia zapłaty,
- kwoty złotych 55,86 zł od dnia 13 lutego 2013 roku do dnia zapłaty,
- kwoty złotych 32,05 zł od dnia 13 lutego 2013 roku do dnia zapłaty.

Należy zaznaczyć, iż podstawową zasadą dotyczącą kosztów procesu jest zasada odpowiedzialności za wynik postępowania. Stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Warunkiem zasądzenia od strony przegrywającej na rzecz przeciwnika kosztów procesu jest zgłoszenie żądania, który w niniejszej sprawie został spełniony, albowiem pełnomocnik powoda wniósł o zasądzenie kosztów procesu. Do kosztów poniesionych przez stronę powodową należy opłata sądowa od pozwu w kwocie 250 złotych, wynagrodzenie adwokata w kwocie 1.200,00 złotych § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu).

Ponadto na koszty procesowe składa się także opłata od dokumentów pełnomocnictw w kwocie 17,00 zł. Uiszczenie tej opłaty stanowi bowiem dopełnienie wymagania przewidzianego w obowiązujących przepisach prawa i jest zarazem warunkiem formalnoprawnej zgodności sporządzenia dokumentu pełnomocnictwa z prawem. Tym samym, uiszczenie opłaty od dokumentu stwierdzającego ustanowienie pełnomocnika jest poniesieniem wydatku, który z obiektywnego punktu widzenia jest konieczny do realizacji praw strony w postępowaniu sądowym.

Ostatecznie zaś powódka poniosła koszty koniecznego stawiennictwa w Sądzie na terminie rozprawy kiedy była przesłuchiwana w charakterze strony w kwocie 600 zł.

W związku z tym, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.067zł tytułem zwrotu kosztów procesu, orzekając jak w punkcie 2 wyroku.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.